

Projekt

z dnia .....

**UCHWAŁA NR .....
RADY GMINY PAWŁOWICE**

z dnia 9 lutego 2021 r.

w sprawie niedochodzenia należności z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, o której mowa w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych przypadających Gminie Pawłowice lub jej jednostkom organizacyjnym

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15, art. 40 ust. 1, art. 41 ust. 1 i art. 42 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2020r. poz. 713) oraz art. 59a ustawy z dnia 27 sierpnia 2009r. o finansach publicznych (tekst jednolity Dz. U. z 2019 r. poz. 869 z późn. zm.) w związku z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (t.j. Dz. U. z 2020r. poz. 935 z późn. zm.) po uzyskaniu pozytywnej opinii Komisji Gospodarki i Mienia Komunalnego oraz Komisji Działalności Społecznej

**Rada Gminy Pawłowice uchwala,
co następuje:**

§ 1. Postanawia się nie dochodzić należności przypadających Gminie Pawłowice lub jej jednostkom organizacyjnym z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, jeżeli kwota tej rekompensaty jest równa świadczeniu pieniężnemu w rozumieniu tej ustawy, albo większa od tego świadczenia.

§ 2. Uchwałę stosuje się do należności z tytułu rekompensaty przysługujących od transakcji handlowych:

1. zawartych począwszy od dnia 1 stycznia 2021 roku oraz
2. zawartych przed dniem 1 stycznia 2021 roku, jeżeli należność z tytułu rekompensaty stała się wymagalna po 1 stycznia 2021 roku.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Pawłowice

§ 4. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Śląskiego.

Przewodniczący Rady Gminy

Uzasadnienie

Na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (t.j. Dz. U. z 2020r. poz. 935 z późn. zm.) wierzycielowi, którym jest także jednostka samorządu terytorialnego, przysługuje od dłużnika rekompensata za koszty odzyskania należności cywilnoprawnych. Rekompensata ma zastosowanie do transakcji handlowych – umów, których przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli przedsiębiorcy zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością. Wysokość rekompensaty stanowi równowartość 40 Euro, przeliczaną na złote według średniego kursu Euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne.

Zdaniem jednostek samorządu terytorialnego obciążanie dłużnika równowartością kwoty 40 Euro w sytuacji, gdy zadłużenie wynosiło mniej niż sama wartość rekompensaty jest zbyt rygorystyczne i nieracjonalne. W związku z tym zmieniono również zapis art. 59 a ustawy o finansach publicznych, który aktualnie pozwala organowi jednostki samorządu terytorialnego postanowić w drodze uchwały o niedochodzeniu należności z tytułu rekompensaty, jeżeli kwota jest równa świadczeniu pieniężnemu albo większa od tego świadczenia.

Biorąc pod uwagę zasadę współmierności (stosunek rekompensaty do zadłużenia), rekompensata nie powinna być wyższa od zadłużenia. Naliczenie rekompensaty wyższej niż zadłużenie może spowodować zwiększenie ryzyka nieściągalności należności i pojawienie się w księgach rachunkowych dodatkowych i nierealnych należności. Dochodzenie rekompensaty w takich przypadkach może być postrzegane jako działanie zbyt restrykcyjne i oderwane od zasad współżycia społecznego nawet w sferze gospodarczej.

Takie podejście do kwestii rekompensaty jest zasadne mając na uwadze uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 11.12.2015 r. o sygn.. akt III CZP 94/15, która w uzasadnieniu stwierdza: *„Mając jednak na uwadze dolegliwości dla dłużnika takiej sankcji, do sądu orzekającego w sprawach o przyznanie równowartości 40 Euro, należy zbadać, czy w okolicznościach konkretnej sprawy wierzyciel nie nadużył przyznanego mu prawa, biorąc pod uwagę art. 5 Kodeksu Cywilnego”*.